

Núria Florenza i Serra

NADAL, 77

Es Nadal, ho saps?
 m'ha dit un núvol blanc
 tot llagrimen-me damunt la cara.
 Sí, ja ho sé!

Es Nadal, m'ha dit el vent
 a cau d'orella, aquest matí, quan l'he abraçat.
 Sí, ja ho sé!

Es Nadal, m'ha dit la negra nit,
 tot robant-me agosarada el son.
 Sí, ja ho sé!

M'ho diuen les caretes dels infants
 que bocabadats davant les figuretes,
 trenquen les guardioles. Compren
 jesusets, estrelles, i reis d'Orient.

M'ho diuen els carrers
 que plens de llums sense ànima,
 anuncien un Nadal tristor,
 en que no hi manca l'esperança.

Aquest és un Nadal migrat, on tots
 anem vorejant un camí opac, a les palpentes,
 tal volta un dia no llunyà
 serà clar i tot nostre.

Quan el núvol, el vent i la nit em diguin:
 és finit el Nadal! respondré:
 Sí, ja ho sé!

I puc somriure, núvol llagrimós,
 i amb tu, ventet, volar;
 la teva fosca nit s'ha emplenat d'estels.

La llum de Nadal, símbol de pau,
 amor i joia, resta aquí amb mi.